

Nyt

fra Odense Universitet

NYT fra Odense Universitet udgives af Odense Universitet. Bladet udkommer første og tredje mandag i hver måned. I juli dog ingen og i august samt januar kun én udgivelse.

I redaktionen:
Ida Toldbod (ansvh.)
Beth Werner, DJ
Jane Westergård (faste rubrikker)

Adresse:
NYT fra Odense Universitet,
Campusvej 55,
5230 Odense M

Telefon:
09 15 86 00 - lokal 2085 og 2934.

Abonnement:
Ruth Hansen
lokal 2246

Tryk:
AiO Tryk A/S, Odense.

Oplag:
3.650

Deadline for de tre næste numre:

NYT 17:
26. oktober. Sendes ud 7. november.

NYT 18:
9. november. Sendes ud 21. november.

NYT 20:
7. december. Sendes ud 19. december.

Dette nummer er indleveret til postvæsenet: 17. oktober 1988.

Forsidebilledet:
Foran og bagved kulisserne til Odense Universitets 18. årsfest d. 30. september. Kantinefolk, betjente og rengøringspersonale gjorde en stor indsats for at få alt til at klappe. Foto: Birte Palle Jørgensen.

Undervisningsministeriet – og i særdeleshed Finansministeriet – skal vise, at man mener noget med det, når man i den senere tid har talt så meget om modernisering og decentralisering. Man skal vise, om man, når det kommer til stykket, er villig til at slagte den hellige ko, sagde rektor Carl Th. Pedersen i sin årsfesttale.

Lad os starte et nyt oprør

Vi bør rive os fri af bureaukratiet og udråbe os selv som et friuniversitet, sagde rektor Carl Th. Pedersen i sin tale ved årsfesten

Forskellige folkeslag har til alle tider haft en hang til talmagi. Det er velkendt, at tallet 13 er et uheldigt tal i Danmark; i Japan er det f.eks. 4, der er det tal, der varsler ulykke.

Denne talmagi har også medført, at vi gerne fejrer runde år. Vi fejrer ikke en 59 års fødselsdag, men vi fejrer 60-året med stor festivitas. Vi fejrer således i år 200-året for Stavnsbåndets ophævelse. Samtidig er det 20 år siden, det såkaldte studenteroprør fandt sted i 1968, uden at der dog skal lægges for meget i den talmæssige lighed.

I forbindelse med Stavnsbåndsjubilæet i foråret udgav lektor Ingrid Markussen ved Danmarks Lærerhøjskole en bog med titlen: »Visdommens Lænker, studier i enevældens skolereform fra Reventlow til skolelov«. Bogen handler om den indflydelse, begivenhederne omkring

Stavnsbåndets ophævelse havde på landbobefolkningens skolegang, og om skolens undervisning og dens lærerkræfters kvalifikationer.

En tilsvarende bog er ikke skrevet om studenteroprørets betydning for univesitetsbefolkningen. Lad os derfor se lidt nærmere på, hvad der egentlig skete i 1968.

Fra Sorbonne til Danmark

Det var en kompleks situation med mange politiske og ideologiske momenter, der førte til studenteroprøret. Hvis man ser meget konkret på de problemer, der udløste studenteroprøret ved Sorbonne i maj 1968, så var det forhold som det, at det gamle hæderkronede universitet under presset fra et stigende antal studenter bød disse helt uacceptable arbejds-

forhold. De fysiske forhold for studierne var uantagelige, auditorierne var forældede og for små. Ofte måtte de studerende stå langt ud på gangene til forelæsningserne. Lærerkrafterne var for få og ofte for dårlige. Undervisningsformen var forældet, og de studerende havde ingen indflydelse på deres egen situation. Det var disse forhold, der førte til den konfrontation, der i maj 1968 som en steppebrand bredte sig fra Sorbonne til hele den vestlige verden.

Branden nåede også Danmark, men i overensstemmelse med den blide danske nationalkarakter kom det ikke her til voldsommere konfrontationer. – Branden var blevet til en hyggelig knitrende ild.

Begivenhederne førte alligevel til, at de videregående uddannelsesinstitutioner i 1970 fik deres første styrelseslov. Danmark fik verdens nok mest vidtgående og demokratiske styrelseslov, selv om de begivenheder, der førte til den, ikke var særlig voldsomme.

Ingrid Markussen diskuterede i sin bog stavnsbåndsløsningens indflydelse på landbobefolkningens skoleforhold. Jeg vil i det følgende forsøge at se på studenteroprørets indflydelse på universitetslivet, specielt undervisning og forskning.

Studienævnene har spillet fallit

Oprettelse af studienævn var den centrale nydannelse indenfor undervisningen med styrelseslovens indførelse. Studienævnene er organer, som består af 50% studerende og 50% lærere. De skulle være det sted, hvor nye tanker vedrørende undervisningen fødtes. Det skulle være disse organer, der kritisk holdt øje med undervisningens omfang og kvalitet. Det var studienævnene, der skulle råbe vagt i gevær, hvis de studerende ikke kunne følge med, hvis studietiden blev for lang, eller for mange faldt fra i løbet af studiet. Til at varetage disse vigtige områder blev der oprettet to typer af studienævn: Faglige studienævn, der kun omfattede et enkelt fag som f.eks. spansk, fysik, fysiologi, samt centralstudienævn for større områder som f.eks. det humanistiske centralstudienævn.

Med stor fare for at komme på kollisionskurs med tidligere og nuværende studienævnsmedlemmer vil jeg tillade mig den påstand, at studienævnene i det store og hele har svigtet på disse centrale områder og spillet fallit! Det er nok ikke alene studi-

enævnenes egen skyld; men de har haft en stor del af skylden. De har brugt megen af deres tid på lidt frugtbare trakasserier mellem lærere og studerende. De har ofte været lammede, fordi de på grund af deres paritetiske sammensætning ikke har kunnet beslutte noget, eller de har ikke kunnet blive beslutningsdygtige, fordi medlemmerne ikke mødte op.

Uacceptable studietider

I år i 20-året for studenteroprøret har der været en større diskussion i pressen om gennemførelsestider og studiefrafall. Det er ikke overraskende, at det netop er disse to forhold, der bringes frem i søgelyset. Det er nemlig to størrelser, der let kan måles på en rimelig sikker måde. Det er straks langt mere usikkert at diskutere, om undervisningen er relevant og af en rimelig kvalitet. Her har man ikke nogen sikker målemetode.

Det faglige landsudvalg for de naturvidenskabelige uddannelser, FLUNA, hvis formand, Jens Peter Jacobsen, er her fra Odense, fremkom i foråret med en rapport med titlen: »Veje til kortere studietider og større gennemførelser«. De problemer og løsninger, der diskuteres i rapporten, er naturligvis baseret på de naturvidenskabelige uddannelser; men det er min opfattelse, at problemerne er af en så almen karakter, at diskussionen uden videre kan overføres på de andre uddannelser med små modifikationer.

Det fremgår af rapporten, at for de naturvidenskabelige studier er gennemførelsesprocenten 30-40 og den gennemsnitlige studietid 8-10 år med en stigende tendens. Der er endda relativt mange kandidater, der har været 10-12 år eller længere om studiet. Dette er fuldstændig uacceptabelt, og studienævnene burde for længst have prioriteret løsningen af disse problemer som deres fornemste opgaver.

Gør studienævnene til permanente udvalg under fakultetsrådene

Jeg nævnte, at det kun delvis var studienævnenes egen skyld, at de var kuldsejlet. Der er i styrelsesloven indbygget kimen til, at det skal gå galt. Man har skabt et såkaldt tostrengt system. Studienævnene tager sig af tilrettelæggelsen af studierne, og fakultetsrådet tager sig af den økonomiske side. Der er intet råd til at tage sig af divergenser mellem de to organer. Det kræver ikke megen fantasi at indse, at et sådant system vanskeligt kan fungere optimalt. Dette skisma ville blive løst, hvis man gjorde studienævnene til permanente udvalg under fakultetsrådene, man havde så tilvejebragt en direkte kobling mellem studietilrettelæggelsen og styringen af de økonomiske ressourcer. – Dette kræver en styrelseslovændring.

Nu er der selvfølgelig ingen, der er så naive at tro, at man hermed skulle

Efter rektors tale bifaldt Bertel Haarder ideen om løsrivelse af Odense Universitet. Foto: Birte Palle Jørgensen.

have løst alle problemer. Der vil på denne måde kun være skabt et forum, hvori problemerne kan løses.

Lad os udråbe os som et friuniversitet

En lang række forhold udenfor styrelsesloven vanskeliggør en rationel styring af forskning og undervisning ved universiteterne. Det er imidlertid vanskeligt at se, hvordan man kan løse dette problemkompleks med et snuptag uden at løbe ind i en række nye problemer. Lad os derfor i 20-året for studenteroprøret starte et nyt oprør. Denne gang ikke blot et studenteroprør, men et universitetsoprør, hvori TAP'er, VIP'er og studerende deltager. Lad os løsrive Odense Universitet fra det almindelige bureaukratiske system og lad os udråbe os som et friuniversitet (navnet er selvfølgelig hentet fra frikommuneforsøget). Lad os så se, om vi kan få det hele til at fungere bedre, når vi ikke hele tiden bliver slået af banen ved indgreb udefra, som vi nu igen oplever det med angrebet på det lægevidenskabelige hovedområde ved universitetet. Der har siden 60'erne været politisk opbakning bag ideen om at styrke regionerne udenfor København. Oprettelsen af

Odense Universitet og Aalborg Universitetscenter er da også et udtryk for den ide, at man ved at skabe effektive og velfungerende forsknings- og undervisningsmiljøer kan fremme en generel udvikling i en region. Forkæmperne for denne tanke i tresserne har fået ret, hvad man i dag bl.a. ser af ændringen af erhvervsstrukturen, hvor flere og flere virksomheder flytter mod vest, fordi der her findes aktive miljøer og velkvalificeret arbejdskraft, som gør regionen attraktiv for en ekspansiv virksomhed.

Risikerer at trampe hen over 25 års arbejde

De to nye universiteter har således regionalt, men også på landsplan ved at skabe en række nye uddannelses-tilbud, som hele landet har kunnet nyde gavn af, levet op til de forventninger, man kunne have ved deres oprettelse. Når man nu igen rumler med trusler om at amputere væsentlige dele af Odense Universitet ved at sende lægevidenskab tilbage til København, tramper man henover 25 års arbejde med at opbygge den fynske og syd- og sønderjyske region, idet ikke blot universitetet vil mærke denne amputation. En nedlæggelse af

lægevidenskab vil meget hurtigt få virkning for Odense Sygehus, som er landets største. Det vil miste sin status som landsdelssygehus, og en række patienter fra det fynske og sønderjyske område vil skulle tage til København eller Århus for at blive behandlet. Ikke blot stillinger og driftsmidler på finansloven vil forsvinde, men også de meget betydelige midler fra fonde, som især lægevidenskab nyder godt af. Pengenes forsvinden vil i sig selv påvirke det fynske samfund; men endnu alvorligere er det, at hele det fynske og sønderjyske erhvervsliv vil blive påvirket, når denne forsknings- og udviklingsmæssige drivkraft forsvinder. – Udviklingen vil igen blive koncentreret i Københavnsområdet.

Dette er i korte træk de alvorlige konsekvenser af en nedlæggelse af lægevidenskab i Odense. Vil man opgive 60'ernes ide om en ligelig udvikling i hele landet til fordel for en koncentration omkring København? Det er et landspolitisk spørgsmål, som Folketinget seriøst må tage stilling til.

Vi forventer, at Folketinget fastholder den hidtidige positive udvikling og håber på en endelig afklaring heraf inden årsskiftet. Herefter må det være slut med de evindelige rygter om nedlæggelse af lægevidenskab i Odense. Sådanne rygter er skadelige for områdets funktion, idet de skaber uro blandt personalet og gør det vanskeligt at rekruttere nye, velkvalificerede medarbejdere. Fordi man på landsplan og i København har nogle problemer, er det ikke rimeligt, at man bliver enige om at gøre disse problemer til »Odense-problemer« og løse dem udelukkende lokalt i Odense. Lad os derfor blive et friuniversitet og lad os løse vore problemer selv og lad så København løse sine problemer i København!

Forsøg uden indblanding

Der har været delte meninger om, hvor succesfyldt frikommuneeksperimentet har været. Efter min mening gjorde man en fejl, da man

Efter rektors tale fulgte de studerende tråden op og tilbød bl.a. Bertel Haarder badges med forskellige tekster, bl.a. »støt lægevidenskab i Odense« og »har du smilet til en mediciner i dag«.

Foto: Birte Palle Jørgensen.

igangsatte dette. Man skulle fra begyndelsen klart have defineret forsøgsbetingelserne, men man besluttede i stedet, at kommunerne hen ad vejen skulle have deres forsøg godkendt. Hvis man beslutter sig til at starte et friuniversitetsforsøg, bør der ved forsøgets start ligge en klar projektbeskrivelse. Man skal være enige om hvilke mål, man vil nå, og hvordan man vil afgøre, om man når målet. De tidligere nævnte gennemførelsestider og gennemførelsesprocenter vil være udmærkede størrelser til at måle et sådant eksperiment. Når man er blevet enige om en projektbeskrivelse, skal der indgås en kontrakt mellem universitetet og ministeriet. Denne skal give universitetet frihed til indenfor projektbeskrivelsen at handle uden indblanding i en periode på f.eks. 6 år. Når 6 år er valgt, er det, fordi den normerede studietid for de fleste videregående uddannelser er af denne størrelsesorden. Når de 6 år er forløbet, skal eksperimentet evalueres, og det må så vise sig, om nogen af de erfaringer, der er indhøstet, kan danne grundlag for permanente ordninger.

Større ansvar hos både studerende og lærere

Ansvar for undervisningen og forskningen er en af de ting, der er gået tabt med den kollektive ledelse, som er en konsekvens af styrelsesloven. Det er diffust blevet fordelt over en række styrende organer: institutråd, studienævn og fakultetsråd, hvilket populært sagt har resulteret i, at der er blevet 1% ansvar til hver. For at effektivisere undervisningen må den enkelte lærer i langt højere grad gøres ansvarlig for sin undervisning og forskning. Institutet i institutbestyrerens person skal være ansvarlig for instituttets undervisning.

Den ansvarlighed, der må kræves af underviseren, må også kræves af de studerende. De må i højere grad forpligte sig til at følge undervisningen, aflevere opgaver og rapporter etc. Hvis de studerende ikke opfylder visse minimumskrav til deltagelse i undervisningen, må der eksistere muligheder for at bortvise dem fra studiet.

Levende og aktivt studiemiljø

Det har altid været meriterende at drive forskning, men aldrig at an-

Vil man opgive 60-ernes idé om en ligelig udvikling i hele landet til fordel for en koncentration omkring København? Det er et landspolitisk spørgsmål, som Folketinget seriøst må tage stilling til.

vende sin tid på undervisning og udvikling af ny undervisning. En fremragende underviser risikerer i en nedskæringssituation at blive afskediget, hvis han har prioriteret undervisningen så højt, at han ikke også kan fremlægge en solid publikationsliste. – Dette må ændres.

For at skabe et levende og aktivt universitet er det vigtigt, at man kan udvikle nye uddannelses tilbud, uden at man bagefter skal igennem en lang række af høringer i mere eller mindre relevante udvalg, som måske kan have synspunkter i sagen, som er udsprunget af helt andre interesser. Jeg skal her blot minde om Odense Universitets og Odense Teknikums forsøg på at oprette en akademiingeniøruddannelse for nogle år siden. Der skal ikke mange af den slags frustrationer til, før man ikke længere har lyst til at bruge mere tid på nye initiativer.

De lange studietider og de lave gennemførelsesprocenter skyldes også andre forhold end lige selve studierne tilrettelæggelse. De studerendes dårlige økonomiske forhold har været en stærkt medvirkende faktor, men dens indflydelse skulle forhåbentlig være blevet stærkt formindsket med den nye SU-reform.

Fri adgang til universitetet – ingen farbar vej

En anden faktor, der spiller ind, er egnetheden af de studerende, der optages på universitetet. Her springer vi lige ind i et andet af eftersommerens store diskussionsemner – adgangsbeholdningen og det store antal afviste ved de videregående uddannelser. Den tidligere rektor for Roskilde Universitetscenter og tidligere boligminister, Erling Olsen, ud-

talte for nylig ved Danske Studerendes Fællesråds 25-års jubilæum: »I løbet af 5–10 år har vi fri adgang til alle uddannelser, men ingen ret til arbejde bagefter. De studerende får lov at uddanne sig og udvikle sig personligt og menneskeligt, men de mister de gamle privilegier«. Dette er efter min mening et uholdbart synspunkt. En sådan udvikling vil give en lang række af kandidater, der er frustrerede over ikke at kunne få lov at anvende deres eksamen. Der har i pressen været en større diskussion om elitemassens størrelse. Jeg skal ikke her kunne sige, om den svarer til det, der i øjeblikket optages ved de videregående uddannelser, eller om den er større eller mindre. Den er i hvert fald ikke uendelig. Med de dystre perspektiver, OECD lige har opullet for den danske økonomi, synes fri adgang til de videregående uddannelser ikke at være nogen farbar vej, når man på kort sigt – i hvert fald – kan se, at det må betyde noget i retning af en fordobling af aktiviteten.

Interviews, adgangsprøver og stopprøver

På den anden side er det helt klart, at det nuværende adgangssystem ikke sikrer, at man får de bedste studerende ind til de rigtige uddannelser – hvordan sikrer man sig det? Jeg har ikke nogen entydig løsning, men det ville da være helt oplagt i et friuniversitetsforsøg også at eksperimentere med nye adgangskriterier. Jeg kunne nævne interviews, adgangsprøver og stopprøver. Jeg er personlig nok mest tilhænger af det sidste. Det ville være mest logisk at lade de studerende prøve kræfter med det område, hvor de senere skulle fortsætte. Desværre er det ikke nogen helt billig løsning.

Hvis man ønsker flere studerende ind i det videregående uddannelsessystem uden at sænke gennemførelsesprocenten yderligere eller forøge omkostningerne stærkt, må man formentlig indføre flere niveauer. Her er den nyligt indførte bachelorgrad en løsning, selv om den er kommet ud i en stiv modvind. Graden kom underligt bagvendt ind i uddannelsessystemet, fordi den ikke blev en integreret del af et undervisningsforløb, men blot en kvittering for, at man havde været her. I et friuniversitet må man eksperimentere med at integrere bachelorgraden i et normalt studieforløb, således at den bliver en naturlig afstignelsesgrad.

Afskaf de stive ansættelses- og lønningssystemer

For at de forskellige delprojekter i et sådant universitetseksperiment skal lykkes, er det nødvendigt, at en række regler, der regulerer universitetets hverdag, smidiggøres. En første betingelse for, at forsøget kan komme i gang, er, at universitetet kan få det nødvendige personale med de rigtige kvalifikationer, hvad det ikke i øjeblikket kan. Det hindres i dag af et stift ansættelses- og lønningssystem. Universitetet må have mulighed for at give relevante løntillæg både ved ansættelsen og senere til belønning og fastholdelse af allerede ansatte. Det vil formentlig også i langt højere grad være hensigtsmæssigt at anvende åremålsansættelse. Man kunne f.eks. forestille sig, at man var interesseret i at ansætte en særlig forskningsaktiv person i en stilling, hvor vedkommende udelukkende kunne hellige sig sin forskning. En sådan stilling bør formentlig begrænses til et 5-årigt forløb.

Der må slagtes hellige køer

Det gælder i alle livets forhold, at skal et tiltag have succes, må økonomien være i orden. Her adskiller et friuniversitetseksperiment sig ikke fra dagligdagen. Nok vil vi rive os løs, men vi skal stadig bruge penge. I det nuværende system får universitetet den 1. januar en finanslovbevilling. Man får så i løbet af året en lang række ekstra bevillinger. Alle disse penge skal principielt være brugt, inden finansåret er omme. I de senere år er der dog sket en opblødning, idet der er åbnet mulighed for at konvertere lønbeløb til drift, og driftbeløbene kan så overføres til næste finansår til et på forhånd fastlagt formål »opsparing«. Pengene kan imidlertid ikke føres tilbage til løn: Det er et meget stift system, der ofte hindrer en rationel udnyttelse af ressourcerne, specielt lønmidlerne. Det er derfor tvingende nødvendigt for et friuniversitet, at man har oversigt over den totale bevilling ved finansårets begyndelse, og der må være rimelig frie muligheder for i årets løb at konvertere fra drift til løn og omvendt, ligesom begge bevillingstyper må kunne overføres fra det ene finansår til det andet. Vi jagter formentlig her en af Finansministeriets

mest hellige køer, men det er nødvendigt, at den bliver slagtet, hvis man skal have et rimeligt forsøg.

EkspONENT for fremsynede tiltag

Når midlerne på denne måde kommer samlet til universitetet, sætter man for så vidt den tidligere fordelingsnøgle, budgetmodellen, ud af kraft. Det vil formentlig i et friuniversitet være hensigtsmæssigt at beholde budgetmodellens mekanismer for en rimelig stor del af universitetets bevillinger, f.eks. 80%. De resterende 20% skal så fordeles af konsistoriums budget- og forretningsudvalg. Man vil på denne måde få ressourcer til at fremme særligt lovende forsknings- og undervisningsprojekter.

Odense Universitet har gennem tiderne stået som ekspONENT for en række nye fremsynede uddannelses-tiltag, som har betydet, at kandidater fra universitetet har haft let ved at finde beskæftigelse. Vi har gennem et friuniversitet mulighed for at være med til at præge det 21. århundredes universitet i Danmark, således at vi får en bedre undervisning, bedre tidssvarende uddannelser og en forskning af international standard, samt en bedre udnyttelse af ressourcerne og de ansattes tid til gavn for alle.

Kritik og mod

Hvad er omkostningerne for os ved et sådant eksperiment? – vil de fleste formentlig spørge. Vi påtager os et nyt ansvar, vi ikke tidligere har haft. Vi har tidligere, når tingene gik skævt, når organisationen var dårlig og timingen i uorden, kunnet kaste skylden på Direktoratet for de Videregående Uddannelser eller Undervisningsministeren. Nu bliver det lige pludselig et langt stykke hen ad vejen vores egen skyld, hvis tingene går skævt. Det ansvar må vi tage, hvis vi mener noget med den kritik, vi gennem årene har fremsat overfor systemet. Jeg håber, universitetet efter moden overvejelse vil foreslå Undervisningsministeren, at et sådant forsøg vil blive iværksat på Odense Universitet, og at vi på den måde viser, at vi mener noget med vor kritik og har mod til selv at være med til at rette op på tingene.

Ministeriet – og her tænker jeg ikke blot på Undervisningsministeriet, men i højere grad på Finansministeriet – skal vise, at man mener

noget med det, når man i den senere tid har talt så meget om modernisering og decentralisering. Man skal vise, om man, når det kommer til stykket, er villig til at slagte den hellige ko. Det er ikke tilstrækkeligt, at man er villig til at give slip på nogle hjørner hist og her. Hvis et sådant forsøg skal have nogen værdi og føre til resultater, man kan bygge på, og være attraktivt for universitetet, må forsøget være stort anlagt og mindst omfatte de problemkomplekser, jeg her har berørt.

Der skal sluges kameler – og eksperimenteres

Organisationerne må også sluge nogle kameler. De bliver nødt til at slække på nogle krav vedrørende løn- og ansættelsesvilkår, dog således, at de krav, der er i den nugældende overenskomst, bliver minimumskrav. Jeg håber, organisationerne kan indse, at selv om de principielt har været modstandere af sådanne separate løsninger, må det også være i deres og deres medlemmers interesse, at man forsøger at finde frem til, hvordan et universitet kan fungere optimalt, og det kan man kun ved at eksperimentere.

Lad os starte et oprør

Som det fremgår af de tanker om et friuniversitet, jeg her har skitseret, røres der i et sådant forsøg meget lidt ved styrelsesloven, men en hel del ved andre regelsæt. De demokratiske principper, der er nedlagt i styrelsesloven, og som giver alle grupper – VIP'er, TAP'er og studerende – repræsentation i de styrende organer, røres der ikke ved. Der sker nogle opstramminger hist og her, specielt vedrørende studienævnene, som jo er det problematiske punkt i hele styrelsessystemet. Man må også på en eller anden måde styrke formændene, institutbestyrere, dekaner og studienævnformænd, f.eks. ved at gøre deres valgperiode 3-årig.

Det må på denne måde siges at være meget beskedne ændringer af styrelsesloven, der foreslås. Det ville på den anden side være mærkeligt, om en lov kunne fungere i 20 år, uden at man fandt nogle punkter, der trængte til en modernisering.

Jeg har her kastet en handske i oprørets ånd. Jeg håber, at Finansministeren og Undervisningsministeren – og også universitetet – tør tage den op, og lad os så sammen starte oprøret!